

Předkládaná diplomová práce se zabývá aktivitou mezinárodního společenství spojenou s uprchlickou otázkou a jejím dopadem na dynamiku poválečného návratu uprchlíků a přemístěných osob na území státu Bosna a Hercegovina v letech 1995 až 2010. Autor práce zkoumá a podrobuje kritice celkovou strategii a konkrétní programy mezinárodních organizací, jejichž koncepce se od roku 1995 s průběhem času měnily. Pokouší se přitom nalézt příčiny změn této strategie a jejich souvislost s dynamikou návratů. Druhou oblastí zájmu autora je socioekonomická situace navrátilců, respektive kvalitativní charakter procesu návratu, patnáct let po ukončení konfliktu. Autor tvrdí, že mezinárodnímu společenství se nepodařilo dostat cílům, které byly stanoveny v Anexu 7 Daytonské mírové smlouvy. Ačkoliv se podle oficiálních statistik navrátilo více než milion uprchlíků a přemístěných do své domoviny, jejich fyzický návrat nebyl následován „harmonickou reintegrací“ do tamních společností. Mezinárodní společenství se příliš soustředilo na problémy majetkových práv, restituce a rekonstrukce, které navzdory své důležitosti řešily otázku návratu pouze částečně, polovičatě. Neuspokojivé podmínky v místech návratu vedly menšinové navrátilce k budování paralelních struktur, k odchodu za „svým“ etnikem či emigraci. Ve světle těchto skutečností práce na závěr konstatuje, že patnáct let od ukončení konfliktu je evidentní, že se mezinárodnímu společenství nezdařilo bosenskou společnost ani etnicky promístit, ani oživit její multikulturní, multikonfesijní a tolerantní charakter, kterým se před válkou vyznačovala.